

2. W razie niemożliwości sporządzenia odpisu lub wyciągu z powodu nieczytelności właściwego dokumentu sporządza się jego fotoreprodukcję, której zgodność z oryginałem stwierdza Szef Centralnego Archiwum Wojskowego podpisem i odciskiem pieczęci urzędowej.

§ 8. Szef Centralnego Archiwum Wojskowego przesyła sporządzone dokumenty (§ 7) do Departamentu Konsularnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 9. W razie gdy osoba wymieniona we wniosku nie figuruje w aktach podanej jednostki wojskowej lub gdy w archiwach w kraju nie ma akt, na których podstawie można sporządzić potrzebny dokument — Szef Centralnego Archiwum Wojskowego zawiadamia o tym urząd konsularny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej za pośrednictwem Departamentu Konsularnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 10. W sposób ustalony w §§ 7 — 9 Centralne Archiwum Wojskowe załatwia również korespondencję w sprawie dokumentów dotyczących służby wojskowej osób stale za-

mieszkałych za granicą napływającą do Centralnego Archiwum Wojskowego za pośrednictwem innych władz i urzędów lub bezpośrednio.

§ 11. Na podstawie dokumentów sporządzonych przez Centralne Archiwum Wojskowe (§ 7) lub zawiadomienia (§ 9) urząd konsularny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:

- 1) wydaje zainteresowanej osobie odpowiedni dokument albo
- 2) odmawia wydania dokumentu z podaniem przyczyn odmowy.

§ 12. Traci moc zarządzenie Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Zagranicznych z dnia 8 lipca 1954 r. w sprawie wydawania zaświadczeń o odbyciu służby wojskowej przez osoby stale zamieszkałe za granicą (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-69, poz. 866 i z 1957 r. Nr 54, poz. 340).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. *J. Bordziłowski*

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*

402

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 sierpnia 1958 r.

w sprawie zezwolenia na dysponowanie częścią zagranicznych środków płatniczych uzyskiwanych przez osoby fizyczne za niektóre prace wykonywane w obrocie z zagranicą.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 pkt 1, w związku z art. 19 i art. 22 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się osobom fizycznym zamieszkałym w kraju na dysponowanie, w granicach i na warunkach określonych w §§ 2—4, zagranicznymi środkami płatniczymi (należnościami pieniężnymi), uzyskanymi przez te osoby na własny rachunek za wykonane w obrocie z zagranicą: wykłady, odczyty, tłumaczenia, projekty architektoniczne, występy artystyczne, usługi adwokackie, lekarskie i inne usługi (prace) nie związane z obrotem towarowym z zagranicą.

§ 2. 1. Zagraniczne środki płatnicze (należności pieniężne), uzyskane przez dysponującego za prace wymienione w § 1, wykonane w czasie każdorazowego jego pobytu za granicą, mogą być wydatkowane za granicą na dowolne cele — do równowartości kwoty zł 2.400 na osobę ze wszystkich tytułów łącznie, gdy suma zagranicznych środków płatniczych nie przekracza równowartości zł 4.800, a gdy przekracza równowartość zł 4.800 — do wysokości 50% uzyskanej sumy (należności).

2. Zezwolenie na dysponowanie (wydatkowanie) na dowolne cele sum w granicach określonych w ust. 1 obejmuje również (z pierwszeństwem zaspokojenia) dysponowanie na niezbędne potrzeby własne dysponującego związane z jego pobytem i utrzymaniem za granicą (niezbędne potrzeby osobiste dysponującego w zakresie jego zamieszkania, żywienia, ubrania i wykonywania tam pracy oraz jego zdrowia i odpoczynku za granicą — stosownie do § 16 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. Nr 21, poz. 137 i z 1956 r. Nr 50, poz. 223).

3. Kwoty, które mogą być wydatkowane za granicą (ust. 1), lecz tam nie wykorzystane, wolno wydatkować na zakup towarów w eksporcie wewnętrznym.

§ 3. 1. Zagraniczne środki płatnicze (należności), uzyskane przez dysponującego za prace wymienione w § 1, wykonane przez niego w kraju za osobnym zezwoleniem dewizowym, wolno wykorzystać na zakup towarów w eksporcie wewnętrznym do równowartości zł 720 na osobę z każdego tytułu, gdy całkowita należność z danego tytułu nie przekracza równowartości zł 1.440, a gdy przekracza równowartość zł 1.440 — do wysokości 50% uzyskanej sumy (należności).

2. Kwoty, które mogą być wydatkowane w eksporcie wewnętrznym (ust. 1), wolno wykorzystać również na koszty przejazdu osoby dysponującej za granicą oraz na jej wydatki w czasie pobytu za granicą.

3. Uprawnienia do wywozu za granicę zagranicznych środków płatniczych na wydatki za granicą (ust. 2) stwierdza w każdym poszczególnym przypadku Narodowy Bank Polski w formie umożliwiającej należytą kontrolę dewizową graniczną.

§ 4. Zezwoleń, o których mowa w §§ 1, 2 i 3, udziela się pod warunkiem:

- 1) sprowadzenia do kraju kwot należności w części nie dopuszczonej do wydatkowania za granicą,
- 2) odsprzedaży Narodowemu Bankowi Polskiemu lub bankowi posiadającemu uprawnienia dewizowe kwot zagranicznych środków płatniczych w części nie dopuszczonej do wydatkowania ani za granicą, ani w kraju.

§ 5. Tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym zarządzeniem.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *T. Dietrich*